

Camilla Läckberg
Gouden kooi

UITGEVERIJ
XL
DEVENTER

Eindelijk was Julienne in slaap gevallen. Haar haar lag uitgespreid over het roze kussen. Ze ademde rustig. Faye streek haar wang, voorzichtig, om haar niet wakker te maken.

Jack zou vanavond terugkomen van een zakenreis naar Londen. Of was het Hamburg? Faye wist het niet meer. Hij zou bij thuiskomst moe en gestrest zijn, maar zij zou ervoor zorgen dat hij zich lekker kon ontspannen.

Ze deed de deur van de slaapkamer zachtjes dicht zodat Julienne niet wakker werd, sloop naar de hal en controleerde of de voordeur op slot zat. In de keuken streek ze met haar hand over het lange aanrecht. Drie meter wit marmer. Carrara, natuurlijk. Helaas ontzettend onpraktisch omdat het poreuze materiaal alles als een spons opzoog en er nu al lelijke vlekken op zaten. Een praktischer keuze was voor Jack echter geen optie geweest. Voor de keuken

in hun appartement aan de Narvavägen hadden ze bijna een miljoen kronen neergeteld en er was echt nergens op bezuinigd.

Faye strekte haar hand uit naar een fles amarone en zette een wijnglas op het aanrecht. Glas tegen marmer, het geluid van klokkende wijn – kort samengevat was dat haar bestaan als Jack 's avonds niet thuis was. Ze schonk zorgvuldig in zodat er niet nog meer rodewijnvlekken op het witte marmer zouden komen en sloot haar ogen toen ze het glas naar haar mond bracht.

Ze dimde het licht en liep naar de hal, waar het zwart-witportret van Julienne, Jack en haarzelf hing. Genomen door Kate Gabor, de officieuze hoffotograaf van de kroonprinses die elk jaar weer betoverende foto's maakte van de kinderen van het koninklijke gezin terwijl die in kraakheldere, witte kleren in de herfstbladeren speelden. Jack en zij hadden voor zomerfoto's gekozen. Ze stonden ongedwongen en relaxed aan de rand van het strand. Julienne tussen hen in, met haar blonde haar wapperend in de wind. Witte kleren, uiteraard. Zijzelf in een eenvoudige katoenen jurk van Armani, Jack in een overhemd en een broek met opgerolde pijpen van Hugo Boss, Julienne in een kanten jurkje uit de kindercollectie van Stella McCartney. Vlak voordat de foto's waren genomen, hadden ze ruzie gehad. Ze

herinnerde zich niet waarover, wist alleen nog dat het haar schuld was. Maar van de onenigheid was op het portret helemaal niets te zien.

Faye liep de trap op. Aarzelde bij de deur van Jacks werkkamer, maar duwde hem toen open. De kamer bevond zich in een toren en je kon er alle kanten op kijken. Een unieke indeling van een uniek object, had de makelaar gezegd toen hij hun vijf jaar geleden het appartement had laten zien. Ze was in verwachting geweest van Julienne en de toekomst had zonnig geleken.

Ze was dol op de torenkamer. De lucht en het vele licht van de ramen gaven haar het gevoel te vliegen. En nu het buiten helemaal donker was omsloten de gewelfde wanden haar als een warme cocon.

Ze had de kamer zelf ingericht, net als de rest van de woning. Het behang uitgekozen, de boekenkasten, het bureau, de foto's en de kunstwerken aan de muur. Jack had het resultaat van haar inspanningen prachtig gevonden. Hij plaatste sowieso geen vraagtekens bij haar smaak en was bovendien altijd mateloos trots als hun bezoek om het telefoonnummer van hun stylist vroeg.

Op die momenten liet hij haar stralen.

Terwijl ze in de andere kamers had gekozen voor een moderne stijl, licht en luchtig, was Jacks domein manlijker. Zwaarder. Ze had zich voor deze kamer

harder ingespannen dan voor Juliennes kinderkamer en de rest van de woning samen. Jack zou hier vaak zijn en belangrijke besluiten nemen die bepalend waren voor de toekomst van hun gezin. Het minste wat ze kon doen was hem hierboven, vlak onder de wolken, een toevluchtsoord geven.

Tevreden streek Faye met haar hand over Jacks rustieke bureau dat ze bij veilinghuis Bukowskis had weten te bemachtigen. Het was ooit van Ingmar Bergman geweest. Jack was geen groot Bergman-kenner, hij keek liever naar actiefilms met Jackie Chan of komedies met Ben Stiller, maar hield net als zij van meubels waar een verhaal aan vastzat.

Als ze het appartement aan hun bezoek lieten zien, sloeg hij steevast twee keer met zijn handpalm op het bureaublad en vertelde, zogenaamd terloops, dat dit prachtige meubelstuk ooit in het huis van de wereldberoemde regisseur had gestaan. Op die momenten glimlachte Faye, want dan keken ze elkaar altijd even aan. Dat was ook een van de duizenden dingen in hun leven die ze samen hadden gedeeld en deelden. Die vertrouwde blikken, die kleine onbelangrijke en belangrijke momenten waaruit een relatie was opgebouwd.

Ze liet zich op de stoel achter de computer zakken, draaide een halve slag rond en keek naar buiten. Overal sneeuwvlokken, die in de diepte op straat in

een brij veranderden. Toen ze zich naar voren boog om naar beneden te kunnen kijken, zag ze een auto in de donkere februariavond voortploeteren. Bij de Banérgatan sloeg de chauffeur af en hij verdween in de richting van het centrum. Heel even vergat ze waarom ze hiernaartoe was gegaan, waarom ze in Jacks werkkamer zat. Het was zo makkelijk om in de duisternis te verdwijnen en je te laten hypnotiseren door de dwarrelende sneeuwvlokken die het zwart doorboorden.

Faye knipperde met haar ogen en ging rechtop zitten. Draaide zich om naar het grote Apple-scherm en raakte de muis aan, waardoor het beeldscherm tot leven kwam. Ze vroeg zich af waar Jack de muismat had gelaten die ze hem met Kerstmis had gegeven en waar een foto van Julianne en haarzelf op stond. In plaats daarvan lag er een lelijk blauw ding van Nordea. Het kerstcadeau voor hun privatebankingklanten.

Ze wist het wachtwoord. *Julienne2010*. Hij had Nordea in elk geval niet ingesteld als schermbeveiliging, maar gebruikte nog altijd de foto die hij van Julianne en haar had gemaakt in Marbella. Ze lagen in de branding en Faye tilde haar dochter hoog de lucht in. Ze lachten alle twee, al was Fayes lach eerder voelbaar dan zichtbaar zoals ze daar op haar rug lag, met haar dat alle kanten op dreef. Juliennes

helderblauwe ogen keken recht in de camera, recht door de lens. Naar Jacks net zo blauwe ogen.

Faye boog zich dichterbij het scherm toe, liet haar blik langs haar zongebruinde lichaam glijden, dat glom van water en zout. Ze was nog maar een paar maanden daarvoor bevallen. Toch was ze in een betere vorm geweest dan nu. Ze had een platte buik gehad. Dunne armen. Smalle, stevige dijen. Nu, ruim drie jaar later, was ze minstens tien kilo zwaarder dan toen in Spanje. Misschien wel vijftien. Ze durfde al heel lang niet meer op de weegschaal te gaan staan. Ze rukte haar blik los van haar lichaam op het scherm en opende de browser, ging naar de geschiedenis en typte 'porno'. De ene link na de andere verscheen, gesorteerd op datum. Ze kon Jacks seksuele fantasieën van de afgelopen maanden heel makkelijk volgen. Als een naslagwerk van zijn geilheid. Een *Seksfantasieën voor dummy's*.

Op 26 oktober had hij twee filmpjes bekeken. *Russian teen gets slammed by big cock* en *Skinny teen brutally hammered*. Je kon zeggen wat je wilde over de porno-industrie, maar de titels waren in elk geval concreet. Geen eufemismen. Geen poging om te ontzien, te verfraaien, te liegen over wat er geleverd werd en wat degene achter de computer voorgeschoteld wilde krijgen. Een directe dialoog, open en eerlijke communicatie.

Jack keek al naar porno zolang ze hem kende en als ze alleen was, deed ze het zelf ook weleens. Ze verachtte vriendinnen die beweerden dat het zelfs niet in hun man opkwam om zoiets te doen. Je kop in het zand steken, vond ze het.

Vroeger had Jacks gewoonte geen invloed gehad op hun seksleven. Het was nooit het een of het ander geweest. Nu kwam hij echter niet meer naar haar, hoewel hij nog altijd bevrediging zocht bij *Skinny teen brutally hammered*.

Met elk filmpje dat ze zag werd de knoop in haar maag strakker. De meisjes waren jong, mager en onderdanig. Jack had zijn vrouwen altijd graag dun en jong gehad, dus hij was niet veranderd, maar zij wel. En was dit niet wat de meeste mannen wilden? De upper class van Östermalm bood geen ruimte voor ouder en zwaarder worden. In elk geval niet voor vrouwen.

De afgelopen maand had Jack zo'n acht keer naar hetzelfde filmpje gekeken: *Young petite schoolgirl brutally fucked by her teacher*. Faye klikte op play. Een tiener met Pippi Langkous-vlechten in een korte printrok, een witte blouse, een stropdas en kniekousen komt op school niet goed mee. Vooral biologie is een probleem. Haar bezorgde, verantwoordelijke ouders zorgen ervoor dat ze bijles krijgt en laten

hun dochter alleen thuis. Er wordt aangebeld. Een man van in de veertig, gekleed in een colbert met elleboogstukken, staat met een aktetas in zijn hand voor de deur. Ze lopen een lichte keuken binnen. Het meisje haalt haar lesboeken en slaat ze open. Ze nemen de spieren van het lichaam door.

‘Als ik een spier noem, moet jij op je lichaam aanwijzen waar die zit, kun je dat?’ vraagt de leraar met donkere stem.

Het meisje zet grote ogen op, knikt en tuit haar lippen. De eerste twee spieren weet ze te vinden. Dan noemt hij de *gluteus maximus*, de grote bilspier. Ze trekt haar rok een eindje omhoog waardoor de rand van haar slipje zichtbaar wordt en wijst naar de buitenkant van haar lies. De leraar schudt glimlachend zijn hoofd.

‘Ga maar even staan, dan laat ik het je zien,’ zegt hij. Ze schuift haar stoel naar achteren en komt overeind. Zijn grote hand glijdt langzaam langs haar knieholte naar boven, tot onder haar rok. Dan trekt hij die nog verder omhoog en schuift haar slipje opzij. Brengt een vinger naar binnen. Het meisje kreunt. Een superkreun, sexy en perfect. Maar wel met een vleugje verbaasde onschuld en een licht schuldgevoel. Zodat de kijker beseft dat ze weet dat ze dit niet zou moeten doen. Dat dit verboden is. Maar dat ze het niet kan laten. Dat de verleiding te groot is om die te

kunnen weerstaan. Hij laat zijn vinger een paar keer naar binnen en naar buiten gaan.

Buigt haar vervolgens over de tafel en neukt haar. Ze schreeuwt, kreunt, maakt krassen in het tafelblad. Vraagt om meer. Ten slotte verzoekt hij haar om haar bril – die halverwege van haar neus is gevallen – weer op te zetten. Dan spuit hij haar in het gezicht, en met een van genot verwrongen gezicht neemt het meisje met halfopen mond zijn sperma in ontvangst. Nergens is zo duidelijk te zien hoe belangrijk mannen hun eigen sperma vinden als in pornofilms. Het wordt uitgedeeld aan smachtende en toegewijde vrouwen met halfopen monden, alsof het een geschenk zou zijn.

Faye zette de computer met een paar klikken van de muis op de lelijke muismat van Nordea uit. Als Jack dit wilde hebben, zou hij dit krijgen.

Ze duwde de stoel naar achteren, die weerbarstig kraakte, en stond op. Buiten was het ondertussen pikdonker geworden. Het sneeuwde niet langer. Ze pakte haar wijnglas en liep de kamer uit. In haar inloopkast had Faye alles wat ze nodig had. Ze keek op haar horloge. Halftien. Jacks vliegtuig kon elk moment landen en weldra zou hij in een taxi zitten. Hij maakte uiteraard gebruik van de vipservice van Arlanda, dus hij zou het vliegveld vlug kunnen verlaten.